

METTE FINDERUP

ASPE

DEN VÆRSTE FJENDE

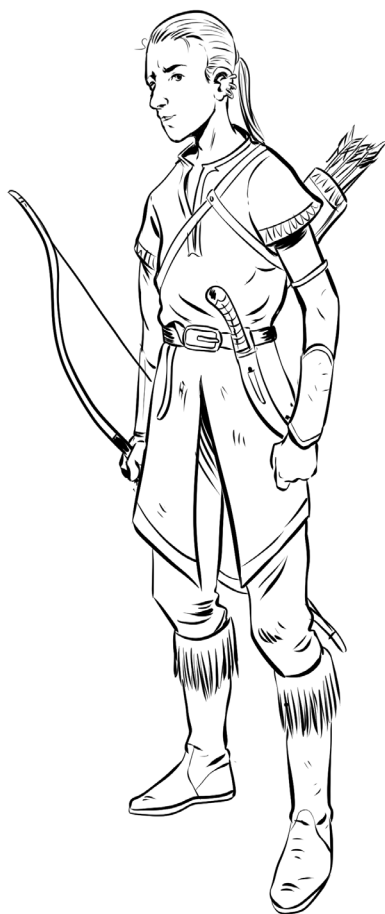
BOG 7

Illustreret af Christian Guldager

ALIN

Alin er gruppens yngste medlem. Hun er den eneste af dem, der kan kæmpe med sværd. Sværdet har fået navnet Ulfrynd.

PILO

Har klaret sig alene i skoven, efter han stak af hjemmefra. Her blev han fundet af Avanera, der siden har lært ham en masse om fælder, sporfinding og bueskydning.

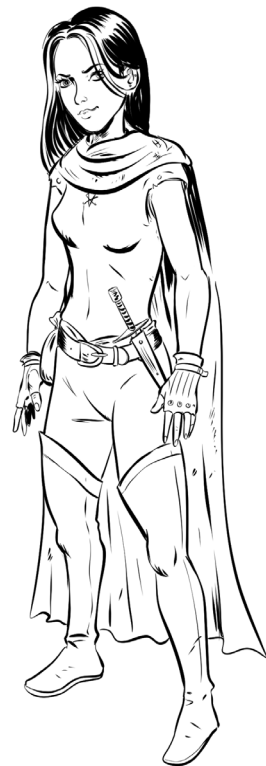

SILVIUS

Oprindelig var han grevesønnen Viktor, men nu er han Erinas troldmandslærling med et nyt navn. Hans forældre tror, han er død i en eksplosionsulykke.

ENE

Ene er opvokset på en kirkegård og kan tale med de døde, hvis de ønsker at kontakte hende. Hun er også god til at klatre, liste, dirke låse op og gøre andre skumle ting, der foregår i skyggerne.

ERINA

Troldkvinden, der har samlet de fire børn for at lære dem at være helte og sende dem på eventyr. Erina har selv været med i en lignende gruppe, da hun var yngre.

AVANERA

Erinas mand og Pilos læremester. Han var en del af Erinas gruppe, da de var yngre og reddede verden gang på gang.

KAPITEL 1

EN VIGTIG GÆST

”Jeg er slet ikke sikker på, jeg har godt af al den friske luft.” Silvius sagde det med et smil, og han så egentlig ud, som om han havde det helt fint. Den unge troldmand lå på ryggen i det høje græs på en eng og tyggede på et strå.

Hans mester, Erina, kunne ikke lade være med at sende en stikpille i hans retning. ”Du ville ellers have glæde af at være med og lære noget mere om planter,” sagde hun, men Silvius havde fridag, og intet kunne få ham til at lave noget fornuftigt. Det var derimod Ene og Pilo, som hun var i færd med at oplære i giftblandingens ædle kunst.

”Jeg synes altså, det er svært,” sagde Ene. Hun var god til at huske opskrifterne på de forskellige miksturer, men hun syntes, alle mikroskopiske afarter af

mos og svampe lignede hinanden til forveksling. Og netop forveksling kunne blive katastrofal, når det drejede sig om at blande gift.

”Det er faktisk ikke så svært, hvis bare man ved, hvad man kigger efter.” Pilo vendte den svamp, han lige havde skåret fra jorden med sin kniv. ”Se her.” Han pegede med kniven ned på svampens underside. ”Kan du se, der er en lille smule blåt?”

Det var, som om Pilo stod i særlig forbindelse med naturen. Ene blev altid en lille smule misundelig, når han som det letteste i verden opsporede en hare eller vidste præcis, hvilken rovfugl de kunne se højt oppe på den blå himmel.

”Den blå underside viser, at det er en *Gustorius* ... Men jeg kan til gengæld overhovedet ikke huske, hvad den gør.” Han grinede. ”Det kan du sikkert. Det er godt, vi er to om opgaven.”

”Synsforstyrrelser,” svarede Ene. ”Men jeg kan ikke huske, hvor længe den skal koge.”

Alin sad for en gangs skyld også og hang, for det var en varm dag, og hun havde været tidligt oppe for at træne, mens alle andre stadig sov. Nu forsøgte hun at læse ved siden af Silvius, men det interesserede hende dybest set ikke at vide, hvordan bogen om den smukke Héloïse endte.

”Hvorfor giver Erina mig sådan noget romantisk bras? Jeg vil meget hellere læse noget om krig og strategi,” mumlede hun. ”Noget, jeg kan *bruge* til noget.”

Erina så skarpt op fra den sikkert dødsensfarlige buket, hun var ved at samle.

”Du har *brug* for at lære, hvordan almindelige piger på din alder tænker,” sagde hun. ”Hvis det bliver nødvendigt at sende dig ud i forklædning, går det ikke, du kun ved noget om krig og våben.”

”Men krig er bare meget mere spændende end kærlighed,” brokkede Alin sig.

”*Magt* er mere spændende end kærlighed,” rettede Silvius. ”Når jeg bliver voksen, vil jeg være landets største troldmand. Jeg vil være den kejserlige ærke-mager, der står i skyggerne og får kejseren til at gøre alt, hvad jeg befaler.”

I det samme lød et øredøvende tordenbrag over Ulykkesholm. De fór sammen og stirrede på hinanden med store øjne, for det var solskin og skyfri himmel. Man behøvede ikke at være Pilo for at vide, at dette var unaturligt.

”Hvad mon der er sket?” Pilo nåede kun lige at spørge, før de alle fik øje på Avanera, der kom løbende mod dem hen over engen.

”Han holder noget stort i armene. Det ligner et menneske,” hviskede Ene.

”Åh, bare det ikke er en af tjenestefolkene, der er kommet galt afsted i køkkenet.” Erina så irriteret op fra sin plantekurv og hen mod sin mand. ”Han er sød, men han er somme tider ... så dramatisk.”

Avanera var forpustet af at bære på sin byrde. De kunne se, det var en kvindeskikkelse i en lang, højrød brokadekjole med pels ved ærmerne. Han stoppede på en lille høj hundrede meter væk og råbte på Erina.

”Kom lige, søde! Med det samme. Vi har en ... gæst ...”

Men Erina var svær at imponere, og hun brød sig i det hele taget ikke særlig meget om gæster.

”Kan du ikke se, jeg underviser mine elever?” sagde hun. ”Gæsten kan vel vente.”

”Nej, Erina, det er *virkelig* vigtigt.”

Pilo bemærkede alvoren i Avaneras stemme, mens elveren forsøgte at skynde på sin kone uden at afsløre gæstens identitet.

”Vissevasse ...” Erina bukkede sig trodsigt efter endnu en plante. ”Gæsten kan vente og hvile sig efter rejsen ... få serveret lidt mad og et glas vin, mens vi bliver færdige. Det kan du sige til kokken.”

Men Avanera blev stående ovre på bakken. Nu bed han sig i læben. ”Erina. Det er *VIGTIGT*.”

”Hvis det er så vigtigt, må gæsten jo komme herover.” Hun satte en vildfaren hårlok på plads i frisuren.

”Jeg er ikke sikker på, at børnene skal vide, hvad det er, hun har at sige, Erina. Kom nu.”

Nu fik Erina et hvast udtryk om munden. ”*Børnene*, som du kalder dem, er vores elever. De kan tåle et enormt fysisk og psykisk pres. Vi træner dem til at møde monstre og se kriminelle mennesker i øjnene. Hvis det er så *vigtigt*, at det ikke kan vente til efter undervisningen, må du bære gæsten herover, så mine elever kan møde hende. Jeg er sikker på, at de nok skal klare det.”

”Du er simpelthen det mest stædige væsen, jeg nogensinde har mødt.” Avanera rystede på hovedet ad sin kone. ”Stædigere end det kyranske æsel, jeg vandt i kortspil, da vi var på mission for baronen i Østland.”

”Sæt mig ned . . . Jeg har det bedre nu. Jeg vil selv gå,” lød det fra gæsten i den fine kjole.

”Men der er huller i græsset. Du kan falde og slå dig,” indvendte Avanera.

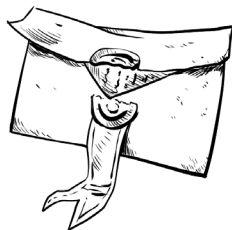
”**SÆT MIG NED!**” sagde hun. Det var en

skrøbelig stemme, der ikke desto mindre lød, som om den var vant til at bestemme. Avanera skyndte sig at gøre, hvad gæsten sagde.

KAPITEL 2

MEN KAN DET KALDES EN GÆST?

Erina vendte stædigt ryggen til den fremmede og fortsatte med at rykke i den rod, hun var ved at hive op fra jorden. Imens fulgte børnene gæsten med øjnene. Hun var tydeligvis meget gammel, men slet ikke rundrygget. Hun gik rank og mager som et skelet ved siden af Avanera og slog vredt hans hånd væk, da han tilbød sin arm. Hun havde sorte silkehandsker på og lange, sorte knapstøvler med hæl, der slet ikke egnede sig til at gå i det høje græs, og hendes snehvide hår hang løst langt ned over ryggen og var pyntet med både perler og glitrende sten.

”Mester. Jeg tror, det er din mor, der er kommet,” hviskede Silvius, og Erina vendte sig nu endelig med en vrissen og sagde: ”Min mor har været død i 15 år, så det tror jeg ikke lige ...” Men så sagde hun ikke

mere. I samme sekund hun fik øjenkontakt med den gamle kvinde, tog hun sig i stedet til hjertet og sank i knæ.

Pilo var i ét spring henne for at støtte deres mester, men hun verfede irriteret hans hånd væk. Det var *præcis* den bevægelse, som den gamle kvinde havde afvist Avanera med for et øjeblik siden, og det blev tydeligt for alle, at elveren havde haft ret i, at det ikke var hvem som helst, der var ankommet. Deres mester gemte ligefrem ansigtet i hænderne, og den fremmede så demonstrativt ned på sine støvlesnuder, mens hun nærmede sig. Hendes skridt blev kortere, og hun trak vejret med besvær.

Det var Erina, der først så op. Hendes stemme rystede, og hånden lå stadig over brystet, som om også hun havde problemer med at trække vejret. Alle fire børn mærkede noget helt særligt i luften, næsten som en elektrisk puls, og alle havde fornemmelsen af, at dette møde var skæbneladet.

”Du skal ikke være bekymret.” Avanera så kærligt på den gamle kvinde. ”Jeg er hos dig, hvis du falder.”

”Hvad laver du her?” hviskede Erina til den fremmede. ”Hvad har du dog gjort?”

Den gamle kvinde tog et brev frem fra lommen i sin kjole.

”Du skal ikke tro, jeg er her med min gode vilje.”

Silvius tænkte, at hendes øjne var så klare, at det virkede, som om hun var en ung kvinde med en meget skarp hjerne fanget i en gammel dames krop.

”Jeg har åbnet en portal. De kan komme igennem den klokken 20 i aften, og den vil stå åben i 10 timer. Længere kan jeg ikke holde den. Og jeg har *ikke* kræfter til at gøre det igen. Det er en chance, vi kun får én gang.” Hun rakte med rystende hånd kuverten frem. Erina tog den.

”En portal . . . Det kan du da ikke finde ud af . . .?” sagde Erina. ”Og det er utrolig uforsvarligt, at du kommer her. Hvad er der sket?”

Den gamle løftede ansigtet mod hende, og der gik igen et jag i dem begge, da deres øjne mødtes. ”Det kan du jo se, jeg kan,” sagde hun og flyttede blikket over til børnene, hvor hun lod det hvile på Silvius. Han blev knastør i munden, da han første gang så hende direkte ind i øjnene.

”De har fejlet. Især ham,” sagde hun, og i samme øjeblik *vidste* Silvius, hvem den gamle var. Selvom det ikke på nogen måde gav nogen mening.

”Alle de år . . . Al den oplæring . . . Og så ender han med at bringe hele riget på randen af kaos. Selvisk, egenrådlig og ufølsom bliver han.” Silvius følte

hendes ord, som slog hun dem ind i hans hud med en pisk. Efter at have stirret vredt på ham i noget, der føltes som en evighed, vendte hun sig igen mod Erina.

”De fire bliver uvenner, og HAN bliver skyld i, at elverfolket går i krig mod hovedstaden. Tusinder dør, land lægges øde. Sygdom spreder sig. Vores grænser bliver svage, fordi kejseren trækker sine tropper hjem for at forsvare tronen. Børnene er nødt til at rejse frem i tiden og sikre, at det ikke kommer til at ske. De må redde deres venskab for at redde vores land.”

Erina lød ikke længere trodsig, men så dybt alvorligt på den fremmede. ”Hvor kan jeg finde dig, når vi når frem?” spurgte hun.

”Du er nødt til at blive her. De må rejse alene ind i fremtiden.” Endelig tog den gamle kvinde mod den arm, Avanera bød hende, og lænede sig tungt ind mod ham. ”En rejse som denne koster måneder af mit liv. Hvis *du* også rejser, mister vi endnu flere måneder, og så er jeg måske allerede død. Og hvis jeg er død, kan jeg jo ikke stå her og advare dig. Du må *ikke* tage med. Alin, Silvius, Pilo og Ene må rydde op efter sig selv.”

”Hvad med mig?” spurgte Avanera. ”Kan jeg være til hjælp?”

”Det skulle jeg have tænkt på. Men portalen er kun til fire. Og det er børnene, der er de vigtige.” Hun så på ham og smilede gennem smerten. ”Men det er dejligt at se dig, søde. Jeg skulle hilse og sige, at du er rask og har det godt. Og vil du nu være sød og følge mig over i pejsestuen? Så skal jeg nok forsvinde.”

Hun nåede ikke længere, før hun sank udmattet sammen. Avanera løftede hende op, som var hun lavet af glas, og bar hende uendelig forsigtigt tilbage til Ulykkesholm. De så ham stryge den gamles hår ømt, mens han bar hende op over bakken.

Børnene stod tilbage og stirrede på deres mester, der var bleg som et lagen, men langsomt kom til sig selv igen.

”*Hvem* var hun?” spurgte Ene, der stadig så efter Avaneras ryg. ”Den måde, han så på hende på ... Han kunne *virkelig* godt lide hende!”

”Det var *dig*, Erina,” sagde Silvius. ”Jeg kunne kende dig på øjnene. Bare som ... gammel.”

Hun nikkede og så efter de to. ”Ja. Det var mig, der kom for at advare os fra en fjern fremtid.”

”Men kan man rejse i tiden? Kan *du* det?” Silvius’ hjerne forsøgte at rumme det hele.

”Nej. Det kan jeg ikke,” sagde Erina, mens hun

tankefuldt fulgte sit ældre jeg. ”Den slags er både forbudt og alt for risikabelt. Men det er åbenbart noget, jeg *kommer til* at lære engang i fremtiden. Det ville jeg ellers have forsvoret.”

Og så åbnede hun tankefuldt det brev, hun havde skrevet til sig selv.

